



BŘEZEN



POKÁNÍ – ČISTOTA – SVATOST

Svatopostní příprava na největší křesťanské svátky v roce je ve znamení boje a úsilí o svatost života. „Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha“ (Mt 5,8). Předpokladem vidění Zmrtvýchvstalého Pána pohledem víry o velikonocích je tedy čistota srdce. Proto je přípravná postní doba určena k očišťování – posvěcování. Popel spočívající na těle křesťana v úvodní den této doby je výsledkem očištného působení ohně. Tělesný půst pročišťuje organismus, zbavuje člověka nežádoucích látek a je také obrazem niterného očišťování duše.

Zkusme proniknout do smyslu očišťování na základě několika významových vrstev tohoto pojmu, jak jsou obsaženy v Písmu svatém.

Tohoto výrazu se užívá v Bibli různým způsobem.

1. Čistý je v základním smyslu ten, kdo je oproštěn od špíny, nečistoty nebo bez příměsku jiných věcí. Tak nacházíme tento význam v knize Přísloví 25,4: „Odstraní-li se ze stříbra struska (nečistota), výrobek se zlatníkovi povede.“ Když Job chválí moudrost, říká: „Nedá se srovnat s kůšským topasem, nedá se zaplatit nejčistším zlatem“ (Job 28,19).

2. Nejčastěji se tohoto slova užívá k označení čistoty podle předpisů zákona. Levitsky čistý byl ten, kdo byl oproštěn ode všeho, co podle zákona vylučovalo člověka od bohoslužebných úkonů nebo styku s jinými. Smysl zákona a prorockých kázání byla svatost a čistota: „Já jsem Pán, váš Bůh, buďte svatí jako já jsem svatý“ (Lv 11,14). Vnější čistota, kterou předpisoval zákon, byla podkladem vnitřní čistoty.

U Izraelitů bylo očišťování známé již v rodinách patriarchů: „Jákož tedy řekl svému domu i všem, kteří byli s ním: ‘Zbavte se cizích bohů, které máte mezi sebou! Očistěte se, převlékněte si šaty, budeme putovat do Bét-elu. Chci tam udělat oltář Bohu, který mi odpověděl v den mého soužení a byl se mnou na cestě, kterou jsem šel’“ (Gen 35, 2-3).

Mojžíš však mu dal určitější formu, symbolický význam a pedagogický účel. Každý Izraelita se musel očistit, byl-li znečištěn něčím, jako je soulož, chorobný výtok semene, menstruace, chorobný krvotok, šestinedělí, dotek mrtvoly (Lv 7,19; 13-15; 17,17). Očišťování se dělo mytím těla (Lv 15,16-18), umytím šatů, obětováním předepsaných darů (Lv 15,2-15). Zvláštní nečistotu uvalovalo malomocenství (Lv 13). Pro kněze byly stanoveny vlastní zákony čistoty a očišťování (21,1-4); rovněž pro čistotu obětí (22,18-30); čistá a nečistá zvířata (11,1-45; Dt 14).

3. Ve srovnání s předchozími uvedenými významy čistoty je pro nás mnohem aktuálnější čistota v mravním smyslu. Čistý je ten, kdo je prostý hříchu, nevinný a mravně neporušený. Ten, kdo je čistý



od krve, nezabil druhého: „Když o tom David později uslyšel, prohlásil: „Já i mé království jsme před Hospodinem navěky nevinni prolitou krví Abnéra, syna Nérova” (2 Sam 3,28), čistý rukama: „Což mi on sám neřekl: ‘To je má sestra’? Ano, i ona řekla: To je můj bratr’. Učinil jsem to v bezúhonnosti srdce a s čistýma rukama’” (Gen 20,5), když Abímelekrozmlouvá s Hospodinem, který mu vytýká, že chtěl vztáhnout ruku na Abrahamovu ženu Sáru. Nakonec čteme o čistém srdci v mravním smyslu v kajícím žalmu krále Davida, když prosí: „Stvoř mi Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha” (Žl 50,12).

4. U Krista je důraz na vnitřní čistotu naprosto zřejmý a patří k neopominutelným podmínkám jeho následování. Pán pranýřuje pokrytecké zdůrazňování obřadní čistoty, které je v rozporu s vnitřní nečistotou srdce: „Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Očist’ujete číše a talíře zvenčí, ale uvnitř jsou plné hrabivosti a chtivosti. Slepý farizeji, vyčisti především vnitřek číše, a bude čistý i vnějšek” (Mt 23,25-26). Podobně uvádí slova Páně Lukášovo evangelium: „Vy farizeové očišť’ujete číše a mísy zvenčí, ale vaše nitro je plné hrabivosti a špatnosti. Pošetilci! Což ten, který stvořil zevnějšek, nestvořil také to, co je uvnitř? Rozdejte chudým, co je v mísách, a hle, všechno vám bude čisté. Ale běda vám farizeům! Odevzdáváte desátky z máty, routy a ze všech zahradních rostlin, ale nezbáte na spravedlnost a lásku, kterou žádá Bůh. Toto bylo třeba činit a to ostatní neopomíjet” (Lk 11, 39-42).

S Kristem pak rozvíjejí toto dokonalé pojetí čistoty apoštolé. U sv. Pavla nacházíme v 2. listě do Korintu tato slova: „Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, oprost’me se od každé poskvrny těla i ducha a přived’me k cíli své posvěcení v bázni Boží” (2 Kor 7,1).

Toto apoštolské napomenutí nás přivádí k začátku této svatopostní úvahy. Máme zaslíbení, že uvidíme Vzkříšeného Pána na věčnosti tváří v tvář ve světle slávy. Zatím se nám však dává poznat a můžeme nahlédnout do tajemství jeho života světlem milosti. Obojí vidění Pána předpokládá očistu od každé poskvrny těla i ducha. Postupným očišť’ováním srdce během pozemského života se v součinnosti s působením Boží milosti posvěcujeme, a tak přivádíme k cíli své posvěcení. Tím cílem je i naše oslavení ve vzkříšeném životě, který má mít účast na Slávě Vzkříšeného Pána.

P.L.

Liturgický kalendář

březen 2012

4. NEDĚLE	2. NEDĚLE POSTNÍ
11. NEDĚLE	3. NEDĚLE POSTNÍ
18. NEDĚLE	4. NEDĚLE POSTNÍ
19. pondělí	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE -doporučený svátek
25. NEDĚLE	5. NEDĚLE POSTNÍ
26. pondělí	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ



Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 3. a 17. března po večerní mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep. k tématickému roku svátosti biřmování výkladem Skutků apoštolů.

Farní duchovní obnova

Farní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 24. března od 15.00 hod. v zimní kapli sv. Václava. Po první promluvě bude dána příležitost ke svátosti smíření a v 17.00 bude následovat pobožnost křížové cesty. Na závěr rekolekce bude od 17.30 hod. slavena eucharistie s druhou rekolekční promluvou.

Pobožnost křížové cesty

Pobožnost křížové cesty bude během celého měsíce března vždy v pátek u Nejsvětější Trojice a v sobotu u sv. Jana Nep. začínat v 17.00 hod.

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů dne 17. února 2012

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostelů
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostelů

Byla ustavena inventarizační komise ve složení P. Lohel, S. Hojek, M. Vacková, E. Horáková, A. Křížovská, V. Funda.

Vít Bobysud podal zprávu, že bylo vyklizeno staré nepotřebné lešení ze schodiště ve věži kostela sv. Jana Nepomuckého.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Přítomní jednali především o organizačních podrobnostech návštěvy arcibiskupa pražského Dominika kardinála Duky OP u příležitosti 70. výročí posvěcení kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích v sobotu 28. dubna 2012.

Dalším bodem jednání byla Noc kostelů 2012. Probírala se zajištění organizace a některé body programu.

Letošní jarní úklid před Velikonocemi získal své datum – sobotu 24. března.

Příští schůze výboru Přátel košířských kostelů se bude konat druhý březnový pátek, to je 9. března 2012, a to na obvyklém místě a v obvyklou hodinu – v tzv. domečku při kostele Nejsvětější Trojice po mši svaté od 18.30 hodin.

Zapsal Ondřej Vaněček

Úmysly Apoštolátu modlitby na března

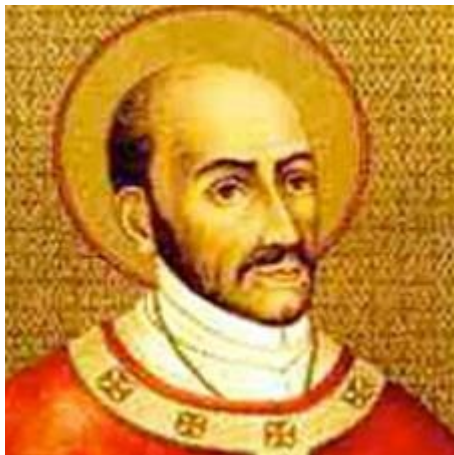


1. Aby celý svět uznal přínos žen k vývoji společnosti.
 2. Aby Duch Svatý daroval vytrvalost těm, kdo zvláště v Asii trpí diskriminací, pronásledováním nebo smrtí pro Kristovo jméno.
 3. Ať pečet' daru Ducha Svatého, kterou jsme přijali, nás uschopňuje vydávat svědectví víry a života.
-

Sv. Turibius z Mongroveja, biskup – památka 23. března

Sv. Turibius se narodil 26. listopadu 1538 v malé španělské vesnici Mayorga de Campos v provincii León ve zbožné šlechtické rodině. Studoval ve Valladolidu, potom práva v Salamance a tam potom i právo přednášel. Jeho schopností si povšiml král Filip II. Ten hledal vhodného kandidáta na místo arcibiskupa v Limě v Peru, která byla tehdy španělskou kolonií. A požádal Turibia o tuto službu. Ten se zdráhal, protože byl jen laik. Pak ale odešel do Seville, absolvoval tam potřebné studium a byl vysvěcen na kněze. Papež Řehoř XIII. ho pak r. 1580 jmenoval arcibiskupem v Limě. Přijal biskupské svěcení a téhož roku odjel do Limy. Tam přijel na jaře r. 1581.

Území, za něž nyní Turibius jako arcibiskup odpovídal, bylo obrovské - mělo rozlohu 6 milionů čtverečních kilometrů a od severu k jihu měřilo 5 tisíc km. Ihned začal intenzivní misionářskou činnost. Turibius úspěšně reformoval duchovní i občanský život v celé zemi. Dal stavět kostely, školy, kláštery a pomocná zařízení pro nemocné, chudé a pro mládež. Sestavil katechismy v indiánských jazycích. V r. 1591 založil první seminář v Americe. Organizoval diecézní a regionální synody. Prosadil, aby se všichni mnichové i kněží museli povinně učit domorodé jazyky a mohli tak lépe působit mezi původními obyvateli.



Sám se naučil jazyk Inků, i když mu to zpočátku dělalo potíže, a neúnavně se jim věnoval. Civilizoval a obrátil celé kmeny a chránil je proti některým španělským osadníkům, kteří se domnívali, že mohou v nově dobyté zemi dělat cokoli a na domorodcích páchali bezpráví. Indiáni Turibia milovali. Z 25 let svého působení strávil 17 let na obtížných cestách po své diecézi, konaných většinou pěšky, a přímo na místě se seznamoval s problémy, které bylo třeba napravit.

Turibius je považován za organizátora peruánské církve vůbec. Biřmoval několik set tisíc lidí, mezi nimi i sv. Růženu z Limy a sv. Martina Porrese.

Ze čtvrté vizitační cesty se už nevrátil, zemřel na Zelený čtvrtek 23.3.1606 mezi indiány na severu země v jejich chudíčkém kostele. Jeho tělo bylo pak převezeno do Limy.

Sv. Turibius patří k nejvýznamnějším osobnostem Nového světa. Při svých cestách si Turibius psal Knihu vizitací, jakýsi cestovní deník, z něž vyzařuje jeho velká láska k Indiánům. Ne nadarmo ho papež Benedikt XIV. nazval neúnavným poslem lásky.

Za blahoslaveného byl prohlášen papežem Inocencem XI v r. 1697 a kanonizován Benediktem XIII. r. 1726. V r. 1983 ho papež Jan Pavel II. prohlásil patronem latinskoamerických biskupů.

Jeho oblíbené heslo bylo: „Čas nepatří nám, a musíme z něj vydat přesný počet.“

Nakonec malá informace: Dnešní republika Peru má skoro 30 milionů obyvatel. Asi 9 milionů z nich žije v aglomeraci hlavního města Limy a přístavu Callao. Katolíků je přes 80%. Peru má 7 arcidiecézí, 20 diecézí a prelatury a apoštolské vikariáty v méně obydlených oblastech.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Encycl., Santiebeatí, abcsvatych, aj.)

M.P.

Zprávy z farnosti

Pan biskup Karel Herbst rozdával pečetě !

První únorovou neděli (5.2.) byla zrušena mše sv. u Nejsvětější Trojice v 11. hod. Toto nemilé opatření však mělo své opodstatnění. Na ranní mši sv., tzv. „deváté“, v kostele sv. Jana Nepomuckého totiž byla velká událost. A jako se široká rodina sejde např. na narozeninovou oslavu, tak se i všichni košířští farníci sešli, aby byli účastní „narozenin“ z Ducha svatého – biřmování.

Posláním předání pečetě darů Ducha svatého se ujal pan biskup Karel Herbst. Nelehký úkol křesťanů šířit Kristovu lásku a vytrvat v modlitbách přijali čtyři dobrovolníci: nově zvolený předseda PKK Vít a Bobysud, sourozenci Anna a Petr Fišerovi a syn zasloužilé kostelnice Petr Křížovský.

Na úkol byli sice řádně připraveni, ale stejně jako my všichni, potřebují podporu – kéž jim tedy Pán žehná a přijatá pečeť otevře zdroj darů a potřebných milostí.



Po vlastním biřmování následovalo milé pohostění a ještě milejší teplo farního sálu, kde se mohli zmrzlí farníci ohřát a posilnit. I sám pan biskup říkal, že bylo v našem kostele jako v katedrále ... také taková zima.

Text a foto A. Křížovská

Ohlédnutí za křtem Luisy Marie Heleny Peterkové obrazem





Životní jubileum - Jan Nekula, farník



Takto se kdysi podepsal pod blahopřejný text pro našeho otce Lohela náš březnový „kulatý“ oslavenec. Vysokoškolský titul (ing, geodet) mu zřejmě není nikterak důležitý ve srovnání s atributem „farník“. A svoji příslušnost k farnosti dává najevo nejen účastí na farních bohoslužbách, ale i účinnou pomocí při všech farních aktivitách: od těch zcela všedních, jako je účast na úklidových brigádách kostela a jeho okolí, kde se zpravidla mužských rukou nedostává, až po službu u oltáře jako lektor a „výpomocný“ ministrant v kapli na Klamovce. Velkou zásluhu má také v péči o fyzickou zdatnost P. Lohela, se kterým sehrává tvrdé souboje na tenisovém kurtu. Staršího „technika“ někdy „uběhá“ mladší nadšenec, někdy to bývá i obráceně – vždy ale dochází ke smíru, často nad chutnou krmí připravenou obětavou manželkou, paní Olinkou, kuchařkou nad jiné.

Jan, hlava rozvětveného rodu, vládne rukou pevnou, rozvážnou a laskavou nad svým rodinným klanem, který ho vděčně respektuje a miluje.

Co milému Janovi přát? Aby žil ještě dlouhá léta v bázni Boží, aby byl nadále radostí a láskou své manželky a rodiny, aby mu dále chutnalo oblíbené vínečko a chutná krmě, a aby se mu dařilo alespoň občas vyprovodit s porážkou z kurtu ty, co se ho snaží „uběhat“.

To vše mu přejí a v modlitbách na něj myslí

Košářští farníci.

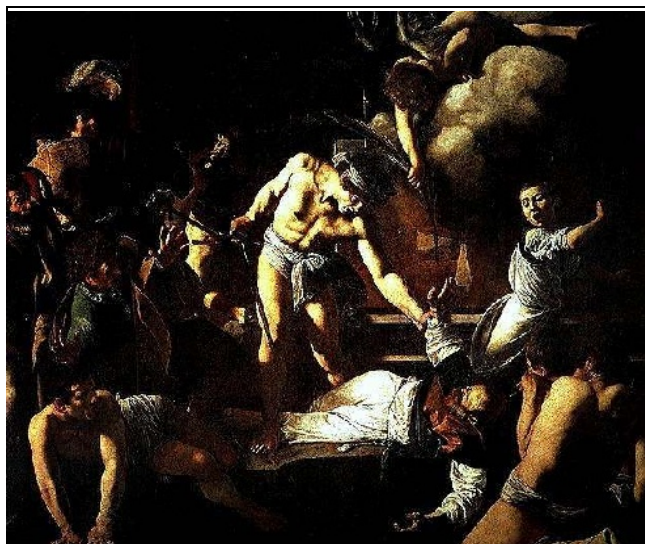
UTRPENÍ

Za utrpení se obecně pokládá, když někdo zažívá nepohodlí různého druhu, jako např. nespokojenost se stávajícími poměry či lidmi v okolí, nedostatek, nouzi, ponížení, potupu či osamělost. Ale při hlubším zamyšlení člověk snadno dojde k poznání, že utrpení nevzniká samotným nepohodlím: nouzi jde nastavit zrcadlo dobrovolné chudoby, střídmost a skromnost; ponížení se naopak stává jistou „poctou“, pokud se tak děje z ušlechtilého podnětu; osamělost se promění v šťastnou samotu, ba dokonce v přebývání v té nejlepší společnosti – v blízkosti Pána.

Bolest a utrpení ale jsou skutečně přítomny a trpí právě spravedliví a říkal to již sám Kristus svým učedníkům. Jak to? Mohlo by se přece říci, že spravedlivý nemá co trpět. Vždyť je živ z Chleba věčného života – nepotřebuje přece ani jíst ani pít..., že mu osamění nevadí, protože si přece najde Pána a Pán si najde svou trpící ovečku a potěší ji...

Utrpení je zakoušení vlastní bezmoci vůči zlu a vůči smrti. Je to přímé setkání s vlastní pomíjivostí a smrtelností; vědomí ztráty v boji, který prohraje každý smrtelník. Protože smrt je skutečně konec. Ale nemá poslední slovo. Smrt netrvá jen okamžik. V podstatě trvá celý pozemský život a, myslím, nezahrnuje zdaleka jenom postupné chátrání tělesné schránky. K smrti patří i něco jiného. Například bolest, která vzniká a na člověka doléhá v důsledku cizí slabosti – když druzí lidé příliš povolí sami sobě, tělu, světu či ďáblu a nechají se ovládnout strachem, pýchou ažádostivostí různého druhu a berou tak bližním jejich podíl. Utrpení se děje za hříchy druhých, kvůli křehkosti vlastní i cizí. I proto je tak důležité napřed vidět trámy a klády ve vlastním oku: vlastní slabost má společenský dopad, a to i tehdy, když se děje zdánlivě ve skrytu a jediným svědkem je člověk sám. Vždycky je přítomen i Pán, jsou hned minimálně dva svědkové: vlastní svědomí a neviditelný Bůh.

Člověk tedy trpí, když na něj doléhají hříchy druhých lidí a on musí snášet nějakou újmu – že se mu nedostává něco, co přirozeně potřebuje. Každý musíme jíst a pít – ale někteří nemají ani nutné minimum. Hodně podobné je to i s láskou a přátelstvím: Člověk byl stvořen pro život v manželství, v rodině, v blízkosti přátel a v pokojné společnosti. A přesto spousta lidí nedobrovolně musí žít v osamění a opuštění, v pronásledování a ve válce. Vydírání a nátlak se objevují i mezi nejbližšími. A tam, kde by se čekala moudrost, bývají lhostejnost a lež.



Caravaggio - Utrpení Sv. Matouše (Kaple Contarelli - Chiesa San Luigi dei Francesi)

Proti bezmoci se jde bránit různě: například sebelítostí nebo agresivitou obrácenou vůči druhým v podobě touhy po pomstě nebo také vůči sobě samému. To jsou reakce vycházející ze zásady „oko za oko“; i z pojetí, že jen „já“ trpím a dál už nikdo. Jenže právě tím se celá situace jen zhoršuje. Bez Krista by utrpení bylo nesnesitelné, vedlo by k zoufalství a bezednému strachu. Naopak díky Němu se právě zde nečekaně otevírá cesta vedoucí k radosti a štěstí.

Sv. Edita Steinová napsala: „Existuje povolání k utrpení s Kristem a jeho prostřednictvím spolupůsobení v Jeho spásném díle. Spojení s Pánem se stáváme údě Jeho mystického těla. Kristus ve svých údech prodlužuje vlastní život a On sám v nich trpí. Utrpení ve spojení s Pánem se stává Jeho utrpením, je zapojeno do velkého díla spásy a je proto plodné. To je zásadní myšlenka řeholního života, především

karmelitánského života: dobrovolným a ochotným přijetím utrpení je přimlouvát se za hříšníky a spolupracovat na vykoupení lidstva.“

Těmi slovy se současně odpovídá i na otázku, proč hořkost utrpení vede k zakoušení sladkosti. A proč podvědomě člověk také poznává, že utrpení a milosrdenství jsou dvě strany téže mince. Spatření vlastního kříže směřuje nejen k poznání sebe sama, ale otevírají se tím člověku aspoň minimální míře oči pro slabosti a vnímání utrpení druhých lidí. Milosrdenství má nekonečně mnoho podob, ale začíná vždycky trpělivým přijetím vlastního kříže, což v sobě zahrnuje i poznání, že každý člověk někde přišel a přichází nedobrovolně zkrátka, že „žízni“ a je napájen kyselým octem.

Proto se opravdová a upřímná víra dá poznat celkem snadno: neděje se totiž nikdy s vyhlídkou na lepší pozemské zítřky a osvědčí se ve chvílích, kdy dochází na příslovečné lámání chleba. Opravdová naděje není blouznění, ale ten nejstřízlivější realismus, jakého lze jen dosáhnout. Je třeba o něj usilovat neustále a jediná cesta, jak k němu dospět, vede právě skrze Ukřížovaného. Ježíš Kristus se nevydal utrpení dobrovolně proto, aby se před ostatními „předvedl“ a dokázal jim i sobě, jaký je hrdina. On byl ten poslední, kdo si potřeboval něco dokazovat a patřičně si zvyšovat sebevědomí. Dobrovolně se vydal cestou kříže jednak proto, aby přinesl všem lidem kromě pokoje, míru a poznání pravdy také způsob, jak je šířit dál. A také proto, že byl Bohem, tj. že byl ztělesněním čisté lásky. Čistá láska nezná strach ani zbabělost, ani chamtivost ani pýchu. Je ochotná snášet všechno, proto světci

v utrpení paradoxně byli (jsou) ještě krásnější než předtím a to i tací, kteří jsou zmučení či dokonce tělesně zubožení.

A na konec ještě poznámka k odpuštění, které k utrpení rovněž patří. Odpustit neznamená lehkomyšlně zapomenout, co se stalo. Odpuštěním se člověk stává podobným Bohu, přibližuje se Mu v množství lásky, kterou Bůh jako Otec chová ke *každému* člověku (i k marnotratným synům/dcerám!), a přibližuje se Mu také v chudobě, protože ten, který všechno stvořil, nemá zapotřebí Ipět na něčem stvořeném. Všechno pozemské trvá jen dočasně.

jlm

Blahopřejeme autorce úvahy k úspěšnému ukončení doktorandského studia na katedře germanistiky Filozofické fakulty UK a k získání akademického titulu Ph.D. Vyprošujeme jí Boží pomoc a ochranu na další životní cestě.

Košířští spolufarníci

OKÉNKO VÍRY

CTNOSTI

377. Co je to ctnost?

Ctnost je trvalá a pevná dispozice konat dobro. – „Ctnostný život spočívá v tom, že se stáváme podobnými Bohu” (sv. Řehoř z Nyssy). Existují ctnosti lidské a božské.

378. Co jsou lidské ctnosti?

Lidské ctnosti jsou trvalé a ustálené dokonalosti rozumu a vůle, které řídí naše skutky, vnášejí řád do našich vášní a usměřňují naše chování podle rozumu a víry. Lidské ctnosti, získané a upevňované opakováním mravně dobrých skutků, jsou očišťovány a povznášeny Boží milostí.

379. Co jsou hlavní lidské ctnosti?

Tyto ctnosti, nazývané *základní (kardinální)*, seskupují kolem sebe všechny ostatní ctnosti a vytvářejí základy mravního života. Jsou to: moudrost, spravedlnost, statečnost a mírnost.

380. Co je to moudrost?

Moudrost (rozumnost, prozíravost) uschopňuje rozum, aby v každé situaci rozeznal, co je naše pravé dobro, a zvolil přiměřené prostředky k jeho uskutečnění. Moudrost řídí ostatní ctnosti a dává jim pravidla a míru.

381. Co je to spravedlnost?

Spravedlnost se zakládá na vytrvalé a pevné vůli dávat druhým, co jim patří. Spravedlnost vůči Bohu se nazývá „ctnost zbožnosti”.

382. Co je to statečnost?

Statečnost zabezpečuje pevnost v obtížích a vytrvalost v úsilí o dobro. Dospívá až ke schopnosti obětovat případně vlastní život pro spravedlivou věc.

383. Co je to mírnost?

Mírnost (umírněnost) zmírňuje přitažlivost rozkoší, zabezpečuje vládu vůle nad pudy a dává schopnost vyrovnaně užívat stvořená dobra.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné